

264/42

SPARTACUS

Weekblad van de Communistenbond „Spartacus”.

DE DAG DER VRIJHEID.

Eindelijk is de dag gekomen, waarop zij gewacht hebben, de overlevenden in de concentratiekampen, de vele duizenden, die sinds maanden of jaren van hun families gescheiden, in de steden en dorpen waren ondergedoken, de millioenen, die hun verwanten zagen wegvoeren; de dag waarop wij allen gewacht hebben.

Wij allen hadden honger, honger naar het brood, dat ons ontstolen werd, honger naar vrijheid van beweging, van mening, van het woord, die wij vijf jaar lang moesten ontberen.

In dit historische uur is het moeilijk de juiste maatstaf te vinden, waaraan wij de betekenis van dit ogenblik voor de arbeidersklasse kunnen meten, Want de last, die op ons drukte, was zo onmetelijk groot, dat zijn verdwijnen, de verlichting die wij nu ondervinden, de klaarheid van ons oordeel dreigt te verwarren.

In Warchau is het begonnen en in de ondergrondse spoorwegtunnels van Berlijn is het geëindigd. Warchau en Berlijn — slechts enige uren sporens liggen deze puinhoopsteden van elkaar verwijderd. Maar als BEGIN en EINDE van deze grote tragedie staan zij als een AANVANG en AFSLUITING van 5 jaren en 8 maanden, waarin het leven, het hoogste goed, niet telde, waarin de dood was geworden tot iets alledaags. En ook al is voor ons het laatste schot gevallen, aan de kusten van de Stille Oceaan woedt de oorlogsfurie, deze titanenstrijd der imperialistische machten, voort.

Eindelijk is de dag gekomen, waarnaar wij verlangden en wij zoeken in onszelf naar de maatstaf van zijn betekenis. En wij erkennen met diepe ontroering, dat het stuk brood, waarop wij nu durven hopen, en het stuk vrijheid, dat wij terugwonnen, niet de maatstaf zijn, waarmee wij mogen meten.

Want deze onmacht, deze weerloosheid tegenover de onderdrukking, begon niet eerst voor vijf jaren. Ze zijn zo oud als de onderwerping der menselijke samenleving aan de macht van het heersende systeem. Wij haten het fascisme. Maar deze haat heeft velen blindgemaakt voor het feit, dat het fascisme slechts één der vormen, zij het ook de bloedigste vorm, is van de kapitalistische onderdrukking, voor het feit, dat het fascisme zijn promotors en profijttrekkers ook in ons land en in alle kapitalistische landen had, voor het feit, dat ook millioenen onzer Duitse en Italiaanse klassengenoten in de kerkers van het fascisme gebroken werden, vele jaren vóór de tijd, dat onze heersers zich opwierpen tot kampioenen tegen het fascisme.

Heldengraven? Graven van onbekende soldaten? Wij moeten ze zoeken in de concentratiekampen, waarin de naamloze helden der internationale arbeidersklasse hun leven gaven voor het Socialisme.

Als een pest gaat door de landen de chauvinistische haat, de hetze tegen de zoogenaamd schuldigen, tegen de ARBEIDERS van de overwonnen landen, het hetzen door de medeschuldigen. Wie financierde fascisme en oorlog? Wie verdiende aan de bewapening en nu aan de ontwapening van de fascistische moordenaars? En wie maken zich gereed, aan de wederopbouw van de, ook door hen te verantwoorden, verwoesting van Europa te verdienen?

Wij kunnen de maatstaf voor de betekenis van dit uur slechts in onszelf vinden, in onze ervaringen, in de wetten die wij onszelf zouden moeten geven, in de taken die wij onszelf stellen.

„De arbeidersklasse heeft niets te verliezen dan haar ketenen, zij heeft een wereld te winnen!”

En hoe zal deze wereld er uit zien? Het moet een wereld zijn, waarin de MACHT van de ARBEID wet is, waarin alleen gewerkt zal worden, om aan de menselijke behoeften te voldoen, waarin, inplaats van de haat, de internationale solidariteit tussen de arbeiders inhoud en vorm der maatschappelijke verhoudingen voorschrijven.

In het uur waarop de druk van de fascistische tyrannie van ons wijkt, roepen wij de arbeiders van ALLE LANDEN tot

**de strijd tegen kapitalisme, fascisme en chauvinisme,
de strijd tegen de honger en tegen de oorlog,
de strijd voor brood, vreedzame arbeid en Socialisme!**

Communistenbond „Spartacus”.